

πώς τὸ ἔβρι μ' ἄλ' αὐτὰ
τ' ἴστων νοῦ του μελετᾷ.

Φ. — Τὸν βλέπεις γὰρ τὴν Αἰθιοπὴ καὶ πάλι νὰ τοῦ βίη;
θαρρῶ πὼς τῆς ἐκρήξεως ἀναβολὴ θὰ γίνῃ.
Τὸν βλέπεις ἐκ τῆς Αἰθιοπῆ μὲς' στὰς κλεινάς νὰ φθάσῃ;
νομίζω πὼς τὴν ἐκρηξὴν ἀφύστανος θὰ τὴν κἀνῃ.

Ἐπιστροφῆς ἀναβολή, ποῦ τὰ χρειάσθησαν πολλοί.

Φ. — Εἰς τὴν Πάτρα τοῦτοι κ' ἄλλοι
περιμένουν τὴν Μικαλίη,
γὰρ τὴ μάθανε, κορυφότη,
πὼς ἐγγύς με τούτῃ.

Ἔγινε καὶ κ' ἄνταρα...
Ἔγχα μόλα κ' ἔγχα λίσσα,
κ' ἔλοι τρέχουν μὲ λαχάρια
γὰρ νὰ ἴδουν ἂν εἶναι μέσσα.

Πηλασοῦν μικροὶ μεγάλοι
μὲ τῆς βάρκαις στὴ Μικαλίη,
γὰρ νὰ ἴδουν τὸν τοκελετὴ
καὶ ν' ἀκούσουν τι θὰ πῇ.

Ἄπ' ἔθω κ' ἔκαι κινετοῦν
μὲ τὸ μῆτι γουρλωμένο,
καὶ τὸν κλοισαρχοῦ ρουτοῦ;
ποῦ μὲς τὸν φυλᾶς κρυμμένο;

Πλὴν αὐτὸς τοὺς βεβαίονει,
Περικλῆτο κουφαηθῶνι,
πὼς ὁ Κόντης τὸ πιπνί
'στῆς Δουκάδας ἔχει μείνει.

Πλὴν αὐτοὶ δὲν τὸν πιστεύουν, σκέρταο τὸ θαρροῦν κ' αὐτό,
καὶ νομίζουσι ὁ Κορφιότης πὼς τοὺς παίζει τὸν κρυφτό,
καὶ ἴστων κλοισαρχο φωνάζουσι: ἔγχα μόλα κ' ἔγχα λίσσα,
ἕνας Κόντης εἶναι μέσσα.

Τρέχουν τότε μερικοὶ
κ' ἔρευνοσθ ἐθῶ κ' ἔκει.
Κ' ἔβλεπες γυαλὸ οὐδ' ἄμνη,
κ' ἔφαχναν μὲς' στὸ βαπόρι,
μὰ δὲν ἦταν καὶ' στὴν πρόμνη,
μὰ δὲν ἦταν καὶ' στὴν κλῶρη.

Πᾶνε κάτω 'στῆς κοπέτας,
κ' ἔκει' ὄρισκουν ἕνα ἔξουσι
δοθενεὶς κ' ἐξηγημένους
ἀπὸ τῆς κολλᾶς ρουκέτας.

Ἐρωτοῦν τοὺς δοθενεὶς,
ποῦ' ὄργοσαν' στὸ κρεβάτι:
μήπως ἴσταν Κορφιότης;
μὰ δὲν ἀπαντᾷ κανεὶς.

Μὰ θυμὸς καὶ μὲ φωναὶς
φάχνουν εἰς τὰ καλλάρια,
κατεβαίνουν καὶ' σ' ἀμπάρια,
πᾶνε καὶ' στῆς μηχαναὶς,
μὰ δὲν ὄρισκουν ἕνος Κόντης
κ' ἔλ' οἱ κόντι πῆν ἀμῶντε.

Δὲν κούραστηκαν νὰ ψάχνουν...δὸς τοῦ ξαναπέρουν δρόμο,
καί'ρωτοῦνε κάθε αὐτῆ, τιμονιέρη καὶ λοστρόμο.
Ῥώτησαν καὶ κάθε ντόπιο, ῥώτησαν καὶ κάθε ξένο
τῆς Μικάλῃς ἐπιβάτην:
δὲν μὰς λέτε τὸν Κορφιάτη
ποῦ τὸν ἔχετε κρυμμένο;

Μὲ τὴν ἔρευνα σὰν εἶδαν οὐ τίποτα δὲν κάνουν
κι' ἄδικα τοὺς κόπους χάνουν,
εἶπαν ἑλοὶ θλιβερά:
νέα μαῦρη συμφορὰ.

Σὰν δὲν εἶνα' στὴ Μικάλῃ
κλάφετε, Χριστιανοί...
μεταρρόθμισαι καὶ πάλι
πεθάνω νὰ μὴ γενῆ.

Ἄ Κορφιάτης θὰ μὰς κἀνῆ, βρὲ παιδιὰ, νὰ σκάσωμε,
καὶ τὸν μπούσουλα μὲ τοῦτον αἰγούρα θὰ χάσωμε.

Κι' ἔφυγαν ἀπ' τὸ βαπόρι
κι' ἔλεγαν κι' οἱ βαρκαδόροι:
κρίμα ποῦ τὴν πάβαιμε!
τίποτα δὲν' μάβαιμε!

Πέρνει δρόμο κι' ἡ Μικάλῃ,
κι' ἔγινε μόλα κι' ἔγινε λέσσα,
κι' ἔδ' ἡ θάλασσ' ἀντελάει
πὼς δὲν εἶναι Κόντες μέσα.

Περὶ τῆς νέας Κιουανῆς τῆς Ἀλβιόνος τῆς τρανῆς.

Π. — Εἶδες, βρὲ, τὴν Κιουανῆν τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας
περὶ τῆς Μακεδονίας;

Φ. — Ἐνας ἀφθονος ἰδρωτάς, ποῦ οὐ θρόμβους καταρρέει,
δὲν μ' ἀφίνει νὰ ρεμβάσω
καὶ τῆς σάχλαις νὰ διαβάσω
τοῦ σερ' Ἐδουαρδ' τοῦ Γκρέυ.

Ἀπὸ καθεμὰ οὐ σέβει τῆς μεγάλῃς Κιουανῆς
βλέπει: φανερὰ κανεὶς
πὼς ἡ Βίβλος ἡ τιμία
φάρος καὶ φανὸς θὰ γένῃ,
κι' ἄλλῃ Κιουανῆ καίμια
στῆς ἀλήθειαι δὲν τῆς θγαίνει.

Π. — Μὰ κι' ἐγὼ, μωρὲ κακοῖδη,
ἐκπλωμένος στὸ γρασιδι
σχολιδῶς καθεμὰ διπλωματικῆ ψευτιά,
κι' ἐξυμῶν τοὺς διπλωμάτας, ποῦ μὰς δίνουνε στ' αὐτιά.

Μ' ἀνεκούφισαν καὶ πάλιν τόσαι κυναεὶ οὐ σέβει
καὶ ξεχνῶ στῆν Θεσσαλία πὼς ξανάπεσαν ἀκρίδες,
καὶ ξεχνῶ πὼς μετ' ὀλίγον θ' ἀλωνίζουν κι' ἀρουραῖοι,
καί' στῆς ζῆσης τῆς φωταῖας
μὲ θροοῦζουν ἡ ψευταῖας
τοῦ σερ' Ἐδουαρδ' τοῦ Γκρέυ.

Φ. — Ὅρα σ' ἐμάς, ποῦ χάσομε μὲ κούτρας θεοπάλας.

Π. — Τὴν διάβασες;

Φ. — Τὴν διάβασα...

Π. — Γρά' πές μου τί' κατάλαδες;

Φ. — Ἐγὼ μ' αὐτὴν τὴν Κιουανῆν' κατάλαβα, βρὲ χάχα,
πὼς ἔχουν αἶμα κυανοῦν οἱ Βούλγαροι μονάχα.
Πρὸς τοῦτους ἐκατάλαβα πὼς τώρα στῆν Ἐδρωπῆ
κατάλαβαν πολλῶν μαλακὰ
πὼς τοὺς συμφέρει τὸ καλὰ
ψευτοφυλλάδες νὰ γενοῦν κι' ὀλίγον σαχλανθρώποι.

Π. — Ἄλλο δὲν ἐκατάλαδες;

Φ. — Κατάλαβα πρὸς τοῦτους
πὼς καθ' Ἑβραῖος, Περικλῆς καὶ Ζήλων τοιφούτης
εἶναι πολὺ καλλίτερος πολλῶν φιλελεύθερων,
ποῦ τὸν ἀδύνατο πατοῦν
καὶ λίτρας κρέατος ζητοῦν
πρὸς ἴδιον συμφέρον

Πρὸς τοῦτους ἐκατάλαβα πὼς τρέξουν δόντια λύκων
κι' οἱ τόσοι κηθεμόνες μὰς κι' οἱ φίλοι μὰς ἐκείνοι,
πρὸς τοῦτους ἐκατάλαβα πὼς ἔχομεν καθῆγον
καὶ δι' αὐτὴν τὴν Κιουανῆν ἐπιτροπὴ νὰ γίνῃ.

Π. — Ἄλλο δὲν ἐκατάλαδες;

Φ. — Κατάλαβα, σαλιάρη,
πὼς κάποιος διάβολος θάβῃ καὶ τοὺς τρανοὺς νὰ πάρῃ.
Πρὸς τοῦτους ἐκατάλαβα μὲ τὰς μικρὰς μὲ γνώσεις
πὼς μετ' ὀλίγον σκέπτεσαι νὰ μὲ ξυλοφορτώσῃς.

Κι' ὁ Περικλῆτος στεφανῶν τὸ τέμενος τῶν ὀρφανῶν.

Π. — Ἄφησε κατὰ μέρος τὴν Βίβλον παντογνώστα,
καὶ τ' Ὀρφανοτροφεῖον ψάλε τοῦ Χατζ' ηκίστα.
Ἰστερ' ἀπὸ μεγάλῃν περίου ἀγῶνων
λαμπρὸν πανηγυρίζει ζωὴν πενήνια χρόνων.

Τὴν θαυμαστὴν κυβέλην τῶν ὀρφανῶν εὐφήμει,
κι' ἔστο τῶν ἰβρωτῶν
καὶ τῶν εὐεργετῶν
ἀθάνατος ἡ μνήμη.

Δόξα σ' οὗτος φειμηστός, μὰ καὶ γι' αὐτοὺς στεφάνια,
ποῦ κάνουνε δουλεῦτρα τὴν μαῦρη τὴν ὀρφάνια,
καὶ κάθε δυστυχία καὶ τῆς ὀρφάνιας πόνος
ξεχάναται στὸν βόμβον αὐτοῦ τοῦ μελισσῶνος.

Φ. — Κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ τὸ τέμενος ἐγκώμιον θὰ κάμω,
μὰ τώρα φύγω Περικλῆ...πηγαῖνω γιὰ τὴν Σάμο.
Ὁ φίλος μὰς ὁ Πατωχὰς μὰς εἰδεῖε καὶ πάλιν
συμπάθειαν μεγάλῃν,
καὶ πρὸς τὸν Ἠγεμόνα τῆς, ὅπου τὸν λένε Κοπάση,
στέλλει ρεντιφῶν στρατοῦς,
στέλλει καὶ στόλους δυνατοῦς,
μὲ τὸν σκοποῦν τὸν κλύδωνα τῆς νῆσου νὰ κοπάσῃ.

Χρόνων προνόμια κυπῆ δεσπότη μπαγιονέτα,
κι' αἰτία λένε προφανῶς
πὼς εἶναι κάποιος Γερμανός,
ποῦ πήγε μία μηχανὴ νὰ φτεγιάει ταγαρέτα.

Πάω κι' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ νὰ δῶ πὼς θὰ τελεῖσῃ,
κι' ἂν δὲν θὰ παῖσῃ καὶ γιὰ μὰς στοργῆ τῆς Πύλης τόση.
Ἄλλ' ἂν τῆς Κυβερνήσεως γενοῦν μεταρρυθμίσεις
αὐτοστιγμὴ παρακαλῶ νὰ μὲν τηλεγραφήσῃς.
Φεύγω, καί' γρηγορ' ἀπ' ἐκεῖ μαντάτα θὰ σοῦ σταίλω.
Π. — Μὰ πρὶν νὰ φύγῃς μὴν ξεχνῆς τὸ τακτικὸ σου ξύλο.